

Bunda Anlaşılmayacak Ne Var? Sonuçta Görülen İllüzyona Kapılma Tehlikesi...

İçeriği Yazan: [Burhan İŞCAN](#) [1] Zaman: Cum, 08/06/2012 - 21:50

Yazar: BURHAN İŞCAN

Yazının Yazıldığı Tarih: 08.06.2012

Gazeteci Nazlı Ilıcak, “Şapkadan tavşan çıkarmak” adlı köşe yazısına; “AK Parti hükümeti “şapkadan tavşan çıkarmaya” meraklı. Daha önce programda ya da seçim beyannamesinde öngörülmemeyen, hatta tersi savunulan ilkeler göz ardı ediliyor. Toplumun hayatını derinden etkileyecek değişiklikler, akşamdan sabaha, gündeme getiriliyor.” diyerek başlamış ve yazısını şöyle de bitirmiş, “Ama insan ister istemez soruyor: Niçin Başbakanlık'ta? Neden kapalı kapılar ardında?”

İllüzyonistlerin başarısı, edindikleri prestijin büyüklüğü ile dikkatleri dağıtıp kandırmaya bağlıdır. Prestiji; seyirci, yani kandırılacak insan topluluğunun nitelik ve niceliğini belirler. Prestij “ün” demektir. İllüzyonist prestiji nispetince geniş toplumlara hitap eder. Politik İllüzyonda da durum tıpa tıp aynıdır. Onlarda prestijleriyle prestij kazanırlar. İllüzyonistlerin en büyük yardımcısı da tabiatıyla beyinlerimizdir. Önem vermememiz, dikkatsizliği; dikkatsizlikte düşünmeyen beynin yanlış akıl yorumuyla algılamasını yani aldanmasını oluşturur.

AKP nin illüzyon gösterilerindeki aldatmadaki amacın; onlara yüklenen misyon olan “üçüncü seçeneğe razı ettirmek” olduğunu bir başka yazımda belirtmiştim. Bu yazımda, Gazeteci Yazar Nazlı Ilıcak'ın yazısındaki soruya cevaben; üçüncü seçeneğe razı etme olayını geniş olarak açıklamaya gayret edeceğim.

Önce AKP nin Prestijinden söz etmek istiyorum. IMF ye borç bitti aldatmacası ve bu aldatmacayla dış borcun bittiğini gösterme aldatmacası AKP nin en büyük prestiji. İkinci sırada önem gösteren prestij sağlık politikası, üçüncüsü faizlerin düşüklüğü, dördüncüsü ekonomi büyüyor hokkabazlığı, dördüncüsü darbeciliğin sona ermesi ve tabii ki dindarlık prestiji. Hakikatleri gören gözler için bunların hepsinin aldatmaca olduğu besbellidir.

İşte AKP bu prestijlerini sadece ve sadece “üçüncü seçeneğe razı etmek” için kullanıyor.

“Özgürlüklerin Satılması”, uzun bir mutasyon süreci içerisinde, dejenerasyonla meydana gelen ahlak yitiminin sonucudur. AKP'nin, 11 yıllık iktidar süreci içinde başardığı tek şey işte bu ahlak yıkımını oluşturan “yolsuzluk ekonomisi politikaları” nı ustaca icra etmesidir.

Ülkemiz insanı için 60 lı yıllar; genç nüfusu az olan Almanya'nın işçi talebi sonucu, başta bu ülke olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerine göçlerin başlangıç tarihidir. 31 Ekim 1961'de de Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile Almanya Federal Cumhuriyeti Devleti arasında “Türk İşgücü Anlaşması” imzalandı ve böylece ilk resmi Türk işgücü göçü başladı. Bu durum özgürlüklerin satılmasının başlangıcı oldu. Bu durum aslında 50 li yıllarda başlatılan mutasyonun test edilmesidir.

1974 Yılı Kıbrıs Barış Harekati sonrası oluşan ekonomik ambargolardan sonra, ülkemizde yaşanan ekonomik kriz sonrası gelişmelerde; özgürlüklerin satılmasının artık normal bir durummuş gibi kabullendirilip yaygınlaşmasına, alışkanlık haline gelmesine sebep oldu..”Borç yiğidin kamçısıdır” avuntusu da işi kolaylaştırdı.. Kıbrıs Barış Harekati sonrası oluşan o ekonomik krizi atlatabilmek için gözler umutla; özgürlüklerini ilk satanlara çevrildi. Onların yurt dışında kazanımları hesaplandı ve bu kazanımların yurdumuzda ekonomi üzerinde oynayacağı rol için hesaplar yapıldı. İlk sorun; bu kazançların yurda nasıl getirtileceği idi. İşin bir cazibesi olmalıydı ki bu kazanımlar yurdumuza girsin.

Milliyetçilik ve dindarlık kavramları üzerinden prestij yapmış politik illüzyonistler işbaşındaydı 1975 li yıllarda. Milli Sermaye ve Milli Sanayi sloganları bolca savrulurken FAİZ ve Faizcilik de milli sermayeyi oluşturma cazibesi olarak yurda sokuldu. Gelen paralar, üretimde finans desteği olarak kullanılma yerine yolsuzluklarda ve dış borç ödemelerinde savruldu gitti.

1970 ve 1975 astsubay eylemlerinde tehlike dile getirildi ama kimse kale almadı. Bankerlikler ihdas edildi. O zamana kadar yüzde onu geçemeyen banka faizleri yüzde ikiyüz leri geçti. Amaç tasarrufu cazip hale getirmektir. Sonuçları malum. Toplumdaki sosyal dejenerasyon, sosyal patlamayı; sosyal patlamada 1980 darbesini zorunlu kıldı. Durum, Turgut Özal’a Serbest Piyasa Ekonomisi’ni dikte ettirmeyle daha da vahim hale geldi. Serbest Piyasa Ekonomisinin borca dayalı para politikası olduğu anlaşıncı, borç tuzağı ve borç tuzağındaki amaç da, gün be gün ortaya çıktı. Oysa Turgut Özal’a Türkiye Dinamiklerini ateşlemesi de tembih edilmişti. Alınan borç para, sözde bu dinamikleri ateşlemede kullanılacaktı. Oysa alınan borç bir öncekinin süspansiyonunda kullanıldı.

Ve “Fırtına Kuşları” vardı bu ülkede, çıkacak fırtınaları haber veren. Tek tek öldürüldüler, faili meçhul olarak. Fırtınalara, cılız bedenlerini siper etmişlerdi onlar.

Tarihten, özellikle yakın tarihten ders alınmadıkça, tarih tekerrür eder gider.

1950 li yıllardan itibaren siyasi tarihimize baktığımızda sorunların nedeni olarak görebileceğimiz tek şey; devletçilik anlayışı ve bu anlayışa bağlı devlet politikasının olmamasıdır. Bunun doğurduğu ve doğurabileceği sonuçlar malumdur. En büyük sonuçları devletsizlik ve vatansızlıktır.

Devletçilik Anlayışının ve Devlet Politikasının olmayışının iki nedeni vardır. Birincisi, parti politikalarının devlet politikası gibi algılatılması; ikincisi ihtiyaç duymama ve önemsememektir. İşte bu ikinci husus, devlet politikası oluşturup idame ettirecek bir organdan mahrum etmiştir ülkemizi. Oysa iktidar olmak, muktedir de olmak anlamına gelmez hiçbir zaman. Parti politikalarının devlet politikası gibi algılatılması dolayısıyla bu ülke insanı; devlet politikası nedir ne işe yarar deyip sorgulamadı hiçbir zaman ve devlet politikası bilincinde olmadık.

Devlet ideolojisinin ve bu ideolojiye bağlı politikalarının olmayışı, tecavüzleri kaçınılmaz kılmıştır. Tecavüzden kaçmak isteyenler ise birleşip bilinçli bir güçlenme oluşturma yerine, güçlülerin hamiyetine sığınmıştır. İşte bu durum sınıfsal tabakalaşma üstünlerini ve beraberinde üstünlerin hukuk ve adalet anlayışını oluşturmıştır. Yani bu durumu oluşturan sebep, bilinçsizlikten oluşan karamsarlıktır. Ülkemizde darbeleri meşru kılan da bu anlayıştır. Bu anlayışta Aristokrat sınıf Harbiyelilerin Güçlülüğüne rıza gösterilmiştir. Rıza göstermeyenler için de; “Komünist”, “dinsiz”, “mason” gibi öcül yağtalamalar mevcuttu her zaman.

AKP nin iktidar oluşu, yaşanan 2001 krizlerinden sonra “şapkadan tavşan çıkarmak” vaadinin sonucudur. Denenmişleri tekrar denememek anlayışı ve öcüler karşısında ehven-i şer i tercih etmek AKP yi iktidar yapmıştır. Ortada bir devlet politikası ve buna bağlı ekonomi politikasının olmadığını görmezlikten gelenler; buna bağlı olarak aynı zamanda AKP ninde borca dayalı para politikasını devam ettireceğini ve ettirdiğini de görmezden gelmişlerdir.

“Ekonomi batarsa hepimiz batırız” anlayışı; 2001 krizleri sonrası oluşmuş gerçeği işaret ederek, “acil müdahaleyi zorunlu kılan” tehdit olarak başlatıldı. Bu tehditle birlikte; yolsuzluk ekonomisi politikaları, vahşi kapitalizmin kuralsızlıklarını meşru kılan güçlülerin butlan hukuk ve adaleti politik illüzyonlarla kabullendirildi.

Ya sonuçları?

“Ama insan ister istemez soruyor: Niçin Başbakanlık'ta? Neden kapalı kapılar ardında?”

İşte Nazlı Ilıcak'ın sorduğu sorunun cevabı burada. Sonuçları gündem değişiklikleri ile kamufle edip, dikkatleri başka sorunlara yaymak. Açlık Sınırı 1034 TL. olmuş, işsizlik artmış, yolsuzluklar ve yolsuzluktan kazanç elde etme Devlet Denetleme Kurulu dahil en güvenilir ve güvenilecek kurumlarına kadar dal budak sarmış, cari açık artışı borca dayalı para sistemini kamçılarmış, sağlık politikası iflas etmiş gibi yüzlerce gerçeğin dikkatlerden kaçırılması; yani isyanın önlenerek yüklenilen misyonun başarılı olması, işlerin tıkırında olduğunu gösterecek illüzyonist gündem değişikliklerine bağlı.

Toplum, artık küresel tecavüzden zevk çıkarır derecesinde anormalleri normalleştiriyor. Çocuk pornosu ve çocuk istismarlarından tutun, kadına şiddeti ve istismarı dahada artıracak yasaların kapalı kapılar ardında tezgahlanıp yürürlüğe konulması ustaca dikkatlerden kaçırılmaktadır.

Görülen illüzyona kapılma tehlikesi, artık AKP yandaşlarını bile huzursuz etmektedir.

1-IMF den kurtulunamadığı, aksine IMF nin bize borç vermeye yanaşmadığı; bu sebeple AKP nin iç borçlanma ile dış borç ödediği. Bu yüzdende devlet eliyle vatandaşın bankalar gibi nitelikli dolandırıcılara kurban edildiğini

2-AKP nin iç borçlanma yapmasının vatandaşın tasarrufuna ya da özgürlüklerini satmasına bağlı olduğu ve bu imkanların da artık tükenme durumunda olduğu. Bu yüzden kredi notumuzun düştüğü, açlık sınırının 1034 TL ye çıktığı, başbakanın hala 1 veya 2 dolar kişi başına günlük geliri övdüğü,

3- Çiftciden sanayiciye üretimin artık bitirilme sınırına getirildiği

4-Başbakanın her aileye 4 çocuk isteyerek sisteme köleler yetiştirmesinin bayraktarlığını yaptığı

5-Sağlıktaki yolsuzluklar ve rant paylaşımları sebebiyle sağlık politikasının giderek eskisinden daha kötü hale getirildiği

6-Artan işsizlikler karşısında serzenişlere, bakanların; “devlet iş bulma kurumu” değil diye cevap verdiği

7-Bu sebeplerden, yandaşlar arasında dağıtılan üleştten artık yandaşların tatmin olmadığı

8-BOP projesinin bir büyüme projesi değil, bölünme ile küçülme projesi olduğu,

9-Türkiye ekonomisi büyüyor diye gösterilenin borç büyümesi olduğu

Gibi gerçekler, birer birer gün gibi ortaya çıkmaktadır.

AKP ve özellikle Başbakan bu gerçekleri gizleyerek küresel otoritenin kendilerine yüklediği misyonu gerçekleştirebilecek midir?

Bu sorunun cevabı; çoğunlukcu demokrasi ezberini benimsemiş toplumumuz ekseriyetinin aldanmayı, aldatılmaya mecbur olacak kadar sevmesinin nedeni olan ahlak dejenerasyonunun nitelik ve niceliğinin bilinmesine bağlıdır.

Zira, anormalleri normal olarak kabul edişin sebebi de bu ahlak dejenerasyon çöküntüsüdür.

İşte bu misyonun yerine getirilmesi bu dejenerasyonun vereceği prestije bağlıdır ve öyle olmuştur.

Şöyle bir düşünelim; yüzde 90 küsurunun Müslüman olduğu iddia edilerek söylenen ülkemiz toplumunda faizcilikten nemalanan veya nemalandığını sananlar geriye kalan yüzde onluk kısım mıdır?

Yada, fuhuşa, zinaya, özgürlüklerin satılmasına göz yuman yine bu geriye kalan yüzde onluk kısım

mıdır?

Oysa sadece bilinen bir gerçek var ortada, politik illüzyonistlere din üzerinden prestij sağlatmayan işte bu yüzde onluk kısımdır.

Ne güzel demiş şair Murathan Mungan aşağıdaki dizelerinde;

aşk dediklerinde çocuktum.

gözlerimin kesilen ellerden yapıldığını öğrendiğimde

bir katliam gibi sevişmeyi düşünmezdim, çoktum

onlar ceset kuşlarıydı

deniz en büyük ölü

Afrika uyanmıştı ya

ben boğulmuştum

Burhan İŞCAN

iletisim@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [İç Siyasa](#) [3]

Kaynak URL (03/05/2024 - 16:31 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/okur-makale/bunda-anlasilmayacak-ne-var-sonucta-gorulen-illuzyona-kapilma-tehlikesi>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/burhan-iscan>

[2] <mailto:iletisim@politikadergisi.com>

[3] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>